

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความจำเป็น

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) มีความคาดหวังให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นและทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์กับสังคมตามบทบาทหน้าที่ของตน และจะต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2535)

1. การพัฒนาตน ได้แก่ มีความรู้พื้นฐาน มีสุขภาพกาย ใจ สมบูรณ์ แก้ปัญหาเป็น เสียสละ และมุ่งพัฒนา
2. การพัฒนาอาชีพ ได้แก่ การทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รักษาการทำงานและทำงานเป็น
3. การพัฒนาสังคม ได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่ของตน ต่อบ้าน ชุมชน ประเทศและโลก (กรมวิชาการ, 2535)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535) เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ได้รับผิดชอบการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาโดยยึดหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ซึ่งมีหลักการที่จะพัฒนาการศึกษาระดับประถมศึกษา โดยมีเป้าหมายมุ่งไปที่ตัวนักเรียนให้มีคุณภาพสูงสุดในการเรียนรู้ตามทฤษฎีแนวทางการพัฒนาการของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กแต่ละระดับ ซึ่งระดับประถมศึกษามุ่งพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพสูงสุด โดยคำนึงถึงหลักสูตร การอ่านคล่อง เขียนคล่อง คิดเลขเก่ง รอบรู้วิทยาศาสตร์ พูดคล่องแคล่วชัดเจนนสุขภาพอนามัยแข็งแรง มีคุณธรรมจริยธรรมและรักความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงมีเป้าหมายที่จะจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1. นักเรียนระดับประถมศึกษา ร้อยละ 90 สามารถเรียนจบชั้นประถมศึกษาภายใน 6 ปี
2. นักเรียนระดับประถมศึกษา ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลการเรียนในกลุ่มทักษะภาษาไทย กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ อยู่ในระดับที่น่าพอใจ และนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 มีผลการเรียนกลุ่มทักษะคณิตศาสตร์และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) อยู่ในระดับที่น่าพอใจ โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงเป้าหมายค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7

กลุ่มประสบการณ์	ค่าเฉลี่ยร้อยละผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มทักษะ	
- คณิตศาสตร์	50
- ภาษาไทย	70
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	70
กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ	80
กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย	80
กลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ)	60

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535)

3. นักเรียนตกชั้น เจลี่ยทุกชั้น (ป. 1-6) ไม่เกินร้อยละ 1
4. นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีพฤติกรรมคุณลักษณะที่พึงประสงค์อย่างชัดเจนในรายการต่อไปนี้
 1. ความเป็นพลเมืองดีในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

2. ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์
3. การดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่ดีของชาติ
4. ความมีวินัย ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทนและความรับผิดชอบ
5. ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข
6. การรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
7. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ
8. การมีกิจนิสัยที่ดีในการทำงาน

5. นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีสุขนิสัยที่ดี สุขภาพอนามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์และมีน้ำหนักตามเกณฑ์ที่กำหนด

เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงกำหนดนโยบาย ในแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) ในด้านคุณภาพ ข้อ 4 ดังนี้

เร่งรัดพัฒนาคุณภาพนักเรียนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณลักษณะที่เด่นชัดตามความต้องการของสังคม และท้องถิ่น ทั้งนี้มุ่งเน้นความเป็นพลเมืองดี ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และการดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่ดีของชาติ การมีคุณธรรม จริยธรรมและมีความรู้ ทักษะทางด้านภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สามารถพัฒนาตนเองและปรับตัวเข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม รู้จักการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการมีสุขภาพอนามัย มีกิจนิสัยและทักษะพื้นฐานทางด้านอาชีพที่สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการของสังคมและท้องถิ่น โดยมีแนวทางที่สำคัญดังนี้

1. ปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอน โดยเน้นให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเต็มเวลา ตามกระบวนการและเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนด มีการเตรียมการสอน การใช้สื่อและการสอนซ่อมเสริมอย่างเป็นระบบ รวมทั้งมีการพัฒนาการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่เหมาะสมสอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและท้องถิ่น
2. สนับสนุนให้โรงเรียนจัดรูปแบบวิถีชีวิตและกิจกรรมที่มุ่งเสริมสร้างและหล่อหลอมเด็กให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และมีสุขภาพอนามัย
3. ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถทางร่างกาย สมอง และจิตใจของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่มีความสามารถเป็นพิเศษและกลุ่มที่มีความ

บทพร้อมทางร่างกายและสติปัญญา

จะเห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษานั้นเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยเวลา กล่าวคือ การที่จะได้คุณภาพของนักเรียนตามจุดหมายของหลักสูตรนั้นต้องใช้เวลาถึง 6 ปี แต่ละปีต้องมีกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันด้วย พร้อมทั้งต้องอาศัยความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่าย เช่น ครูในโรงเรียน, ผู้บริหารโรงเรียน ในฐานะผู้บริหารโรงเรียนและบริหารหลักสูตร ซึ่งต้องเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นหน่วยปฏิบัติที่สำคัญที่สุด ผู้บริหารจะต้องศึกษาหลักสูตร เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร สามารถชี้แนวทางในการปรับหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การนิเทศการศึกษา การบริหารหลักสูตร การประเมินผล เพื่อยกมาตรฐานวิชาการของโรงเรียน ซึ่งจะต้องจัดให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของหลักสูตร เพื่อช่วยให้หลักสูตรบรรลุจุดหมายซึ่งจำเป็นต่อค่านึงถึงสิ่งต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2534)

1. การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้เอื้อต่อการใช้หลักสูตร
2. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน
3. การจัดทำ กำหนดการสอนและตารางสอน
4. การจัดชั้นเรียน
5. การนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการใช้หลักสูตรของโรงเรียน
6. การส่งเสริมงานทางด้านวิชาการ
7. แนวปฏิบัติในห้องเรียน

ฉะนั้นบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ คือ เป็นผู้รับผิดชอบผลทางการศึกษาทั้งหมดของโรงเรียน คือจะต้องจัดการศึกษาให้ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ ให้สอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตร โดยนำหลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา พร้อมทั้งมีการแบ่งงาน การมอบหมายงาน ให้ครูแต่ละคนตามความรู้ ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ เปิดโอกาสให้แก่ครูในการแสดงความสามารถทางการสอน เป็นผู้นำครูในการทำความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรวิธีสอน การใช้สื่อการสอนให้ความช่วยเหลือแก่ครูในกรณีที่มีปัญหาทางการสอนการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์และนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (วีระ เสาวโรดม, 2532)

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ประเภท คือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
2. การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน
3. การสอนของครู

สังัด อุทรานันท์ (2532) กล่าวว่า งานที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรประกอบด้วย

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร
 - 1.1 งานเตรียมบุคลากร
 - 1.2 การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร
 - 1.3 การบริหารและบริการวัสดุหลักสูตร
 - 1.4 การบริการหลักสูตรภายในโรงเรียน
2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 - 2.1 การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น
 - 2.2 การจัดทำแผนการสอน
 - 2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.4 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร
 - 3.1 การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร
 - 3.2 การจัดตั้งศูนย์วิชาการเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

จะเห็นว่าการใช้หลักสูตรนั้นประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้บริหารและครูนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย การเตรียมบุคลากร การบริหาร การบริการหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตร ซึ่งการที่จะนำหลักสูตรไปใช้ให้ประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องอาศัยความร่วมมือของผู้บริหารโรงเรียนและครู โดยต้องปฏิบัติงานทางด้านการบริหารการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ตามจุดหมายของหลักสูตร

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529) กล่าวว่า ระบบการศึกษา (Education System) ประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัย (Input) กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Output) ของระบบการศึกษา

1. ปัจจัย (Input) เป็นทรัพยากรหรือสิ่งที่จำเป็นเพื่อนำเข้าสู่ระบบและก่อให้เกิดการทำงานหรือกระบวนการ เช่น นักเรียน ครูและบุคลากร อุปกรณ์การเรียน งบประมาณ เป็นต้น
2. กระบวนการ (Process) เป็นส่วนหนึ่งที่ทำหน้าที่แปรสภาพปัจจัยให้เป็นผลผลิต (Output) ที่ต้องการ ได้แก่ โครงสร้างและระบบบริหาร กระบวนการเรียนการสอน การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในระบบ การควบคุมติดตามและประเมินผล
3. ผลผลิต (Output) คือ สิ่งที่ต้องการจากระบบ เช่น จำนวนผู้สำเร็จ คุณภาพของผู้เรียน การมีงานทำ

จากการศึกษางานวิจัยของ ชาอูซัย อาจินสมาจาร (2532) พบว่า การศึกษาอาชีพ สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หรือพื้นที่เพิ่มเติมทางเชื้อชาติของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และ อรพรรณ วีระกะลัส (2523) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ขนาดโรงเรียน รายได้ของครอบครัวต่อปี นักหนักของนักเรียน ครูวุฒิ บ.กศ.สูง อัตราส่วนนักเรียนต่อครู 1 คน และการเรียนซ้ำชั้น เป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ ประสงค์ เกียรติการณ์ (2527) พบว่า ทักษะคิดในการเรียน การเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็ก วุฒิครู แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ การดูโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสืออ่านประกอบนอกเวลา และการบริการสนับสนุนการสอน จะเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ กนิษฐา แก้วสวัสดิ์ (2524) พบว่า ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียน การเรียนตักชั้น การขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ อาชีพผู้ปกครอง ที่อยู่อาศัย ความสัมพันธ์กับพี่น้อง และความเอาใจใส่ของครู เป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเด็กเกาะและเด็กพื้นราบ

จะเห็นว่า งานวิจัยส่วนใหญ่จะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน และปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งยังไม่มีผู้ใดศึกษาเกี่ยวกับตัว บ่งชี้ความสำเร็จของการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมีตัวบ่งชี้ใดบ้างที่จะ บ่งบอกถึงความสำเร็จนั้นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่เข้าในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในปีการศึกษา 2537 ซึ่งประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์อำเภอ/กิ่งอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการ โรงเรียน

2. กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา เพื่อนำเสนอตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการใช้หลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยปรับจาก หลักการ แนวคิด ในการใช้

หลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) สุมิตร คุณานุกร (2523) สงบ ลักษณะ (2525) และสังัด อุทรานันท์ (2532) ดังนี้

องค์ประกอบด้านปัจจัย (Input)

1. ผู้บริหาร
2. ครูผู้สอน
3. นักเรียน
4. ปัจจัยสนับสนุน

องค์ประกอบด้านกระบวนการ (Process)

1. การบริหาร
2. การสอนของครู
3. การเรียนของนักเรียน
4. การใช้ปัจจัยสนับสนุน

องค์ประกอบด้านผลผลิต (Output)

1. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
 - 1.1 ประสิทธิภาพในการบริหาร
 - 1.2 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของครู
2. สัมฤทธิผลของนักเรียน
 - 2.1 พฤติกรรมด้านความรู้ความเข้าใจของนักเรียน
 - 2.2 พฤติกรรมด้านความสามารถทางการปฏิบัติของนักเรียน
 - 2.3 พฤติกรรมทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกของนักเรียน

คานิยามที่ใช้ในการวิจัย

การใช้หลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้บริหารและครูนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย การเตรียมบุคลากร การบริหาร การบริการหลักสูตร การจัด กิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตร

ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปร หรือข้อความที่บ่งบอกถึงความสำเร็จของการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ตัวประกอบ หมายถึง ผลของการจัดกลุ่มของตัวแปรที่มีน้ำหนักสูงบนตัวประกอบนั้น โดยต้องมีตัวแปรในแต่ละตัวประกอบ จำนวน 3 ตัวแปร หรือมากกว่า มีน้ำหนักบนตัวประกอบในแต่ละตัวแปรตั้งแต่ 0.45 ขึ้นไป และมีค่าไอเกนในตัวประกอบนั้นมากกว่า หรือเท่ากับ 1

ตัวแปร หมายถึง ข้อความที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนประถมศึกษา

ความสำเร็จของการใช้หลักสูตร หมายถึง การที่ผู้บริหารและครูปฏิบัติงานทางด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ตามจุดหมายของหลักสูตร

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ศึกษานิเทศก์จังหวัด หมายถึง ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดที่ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายพัฒนาวิชาการ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ศึกษานิเทศก์อำเภอ/กิ่งอำเภอ หมายถึง ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ที่ทำหน้าที่หัวหน้างานพัฒนาวิชาการ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียน หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ครูวิชาการโรงเรียน หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่ด้านงานวิชาการโรงเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้กรอบแนวคิดสำหรับใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการใช้หลักสูตรอย่างเป็นระบบ
2. ได้กรอบแนวคิดสำหรับใช้เป็นแนวทางในการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรสำหรับโรงเรียนประถมศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง
3. เป็นแนวทางในการวางแผนและนโยบายเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย